

С а д р ж а ј:

---

**Александар Обреновић** – [Проналазачи](#) – комад у два дела (седам слика)

У овој свесци налази се и један од новијих текстова плодног драмског писца Александра Обреновића, који је од намерно наивног соцреализма Небеског одреда прешао дуг пут до истраживача драме апсурда и модернистичке форме. Његова нова драма Проналазач занимљива је варијација на грађанске брачне теме у маниру Хавеловог Вернисажа. Старији брачни пар упада у љубавну и материјалну кризу, коју успева да преброди тако што у њихов живот неочекивано упада извесни Јанко, матори бонвиван и преварант. Но, Јанков карактер је довољно песнички зачудан да омађија Луку и Ранку, брачни пар који му омогући да остане у њиховом дому и ради на свом великом проналаску. Његов проналазак је машина за фалсификовање новчаница. На крају Јанко бива ухваћен од стране закона, полицајци су чак цинични на рачун његовог неуко обављеног посла. Тај фалсификатор аматер одлази из живота старијег брачног пара, односећи са собом радост и весеље које им је донео са собом. Обреновић поручује на парадоксалан начин слично као и Годар у филму До последњег даха, да у затвореном брачном кругу после дужег времена нема више истинског живота, све је само манир и маска, све док се не појаве противници управо таквог система. Преварант, лопужа, љубавник Јанко, као човек изван система, уноси свежу крв у овештали брачни живот Луке и Ранке. Но инјекција животне снаге, као код наркомана траје кратко, када ефекат ограничене дозе прође, све се враћа на старо. Исто, па и горе него што је било. Стога исцрпљени Лука и Ранка, после Јанковог одласка тупо гледају у врата, тражећи поново вештачки рај као замену за њихов пропали брачни живот.

## Драган Томић – [Пожар](#)



После драме Слава објављене у другој свесци Савремене српске драме, Драган Томић се сада појављује као аутор драме Пожар. Томић је писац средње генерације који у већини својих драма истражује психолошке и социјалне нијансе различитих група у сукобу, у маниру Ибзенових “драма друштва”. Често у његовим драмама није главни јунак појединац, већ друштво. У најновијој драми Пожар Томић поново открива хипокризију друштва у коме живимо. Износи на светло дана врли нови свет нових српских богаташа и спонзоруша, људи без трунке морала који су дошавши до новца дошли до моћи, а та моћ их је убрзо уништила као својеврсни хибрис. Доктор грађевине Бобан, затечен је у једном

планинском дому са жељом да од свог најбољег пријатеља Цолета, машинца преотме обожавано место за одмор. Другови се одавно свађају и по партијској припадности, и по начину на који желе да добију оно што желе. Бобан је при том оцртан као матори покварењак, бивши плејбој који ломи срца и својој супрузи Олги, и пословној партнерки Јагоди. Но, његово срце ломи млада секретарица љубавница Тина, која је типичан представник хипермодерних жена које преко кревета стреме на врх новчане власти. После низа необичних малверзација око продаје планинског дома, док траје снежна мећава и док се пун аутобус деце смрзава напољу, док траје обрачун некада најбољих пријатеља, долази до пожара у котларници. Предмет спора, централно место око кога се све врти

– планински дом нестаје у пламену као логична казна неодговорном, порочном свету.

Слично попут приче о Титанику, који је потонуо због луде свађе трговаца... [>>>](#)

[види поговор](#)

**Едуард Дајч** – [Плава књига о српском питању](#) (Популарна научно-политичка драма у два чина)



Доктор Едуард Дајч је сасвим необична појава у српској драмској литератури на крају миленијума. Овај врсни ерудита и полиглота, превео је Еурипидову Ипсипилу на наш језик и већ самим тим задужио нашу културу. Када пише драме, служи се постмодернистичком иронијом. Одавно неко није тако цинично исмејао великане српске културе као Дајч у делу Плава књига о српском питању. На темељима памфлета др. Владана Ћорђевића у коме се износе неке његове опаске о личностима са почетка века, међу којима су и Јован Цвијић, Слободан Јовановић или Бранислав Петронијевић, Дајч смишља једноставну постмодерну заврзламу.

На платоу испред српске Академије наука, Ћорђевић и Дајч сачекују славне сународнике и постављају им уврнута питања. Но, њихови одговори су тек откачени. Свако вређа свакога, као да је у питању каква Жаријева каламбурска ибијевска интелектуална свађа. Сама драма је дакле формално много прилагођенија радију, јер изузев бритких блесавих, често врло озбиљних дијалога, нема неке претеране акције за сценско дешавање. Но, Дајч је личност која по себи носи многе нове идеје, стога не треба потцењивати ни форму његове драме.

Милан Јелић - [Јелисаветини љубавни јади због молера](#)



Весела драмска сторија Љубавни јади због молера Милана Јелића, одиграна је својевремено у Атељеу 212, преко стотинак пута. То довољно говори о томе да је реч о типичном булеварском тексту, писаном са намером да забави најширу публику. Милан Јелић вешто барата формама паражанрова љубића и кич литературе, његова главна јунакиња нека је врста домаће верзије славније “Штефице Цвек”. Јелисавета је обична српска домаћица, мало припроста, која верује у велику љубав и којој најобичнији молер може да помути мозак толико да због њега жели да се убије. Молер Милован на почетку драме покуша да на груб начин искамчи секс од наивне домаћице Јелисавете. Она га одбије, али чим он оде из куће, погоди је Амор стрелац. Љубавне муке се само појачавају ка крају комада, све док се коначно Милован и Јелисавета не споје и не венчају. Случајни Продавац књига Милија, готово на идентичан начин негде на средини драме успе да добије Јелисаветину наклоност. Тада се открива да је Јелисавета само једна несрећна девојка којој треба мало више љубави, па Јелић намерно прави персифлажу первертирајући њен примитивни менталитет. Нит’ су све домаћице нинфоманке, нит’ су сви мајстори и продавци еротомани, али у Јелићевој пародији кич менталитета изгледа као да јесу. Спрдање са најнижим облицима паланачког металитета, нискомиметски је ход којим се служе разни писци од Шекспира до Сем Шепарда... [>>> види поговор](#)

---

Жељко Хубач – [Ајдуци су опет међу нама](#)



~~17.05.2015. 14:30:00~~